

УДК 343.98

Д.А. ПАТРЕЛЮК, Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

СПОСОБИ ПІДГОТОВКИ, ВЧИНЕННЯ ТА ПРИХОВУВАННЯ НЕЗАКОННИХ ЗАВОЛОДІНЬ ТРАНСПОРТНИМИ ЗАСОБАМИ, ВЧИНЕНИХ НЕПОВНОЛІТНІМИ

Ключові слова: незаконне заволодіння транспортним засобом, спосіб вчинення злочину, криміналістична характеристика

Відповідно до ст.64 КПК України, одним із елементів предмету доказування у кримінальних справах є спосіб вчинення злочину, як обставина вчинення злочину. Законодавчо встановлений обов'язок слідчого, особи, що проводить дізнання, та судді з'ясувати та довести вказані обставини.

Спосіб вчинення незаконного заволодіння транспортним засобом – один із основних елементів криміналістичної характеристики цього злочину. Встановлення способу незаконного заволодіння транспортним засобом дозволить вирішити ряд задач криміналістичного характеру, спрямованих на: забезпечення повноти, всебічності та ефективності розслідування; пошук і виявлення слідів, взаємозв'язок доказів; розшук осіб, які вчинили злочин; попередження вчинення вказаних злочинів тощо.

Виходячи з цього, метою статті є науковий результат у вигляді теоретично сформульованих та практично підтверджених позицій щодо способів підготовки, вчинення та приховування незаконних заволодінь транспортними засобами, які вчиняються неповнолітніми. Мету статті опосередковують такі завдання: 1) дослідити способи, які використовуються неповнолітніми для підготовки до вчинення незаконних заволодінь транспортними засобами; 2) визначити типові для не-

повнолітніх способи вчинення незаконного заволодіння; 3) проаналізувати способи приховування злочину та викраденого транспортного засобу. Новизна роботи полягає в нових знаннях щодо особливостей дій неповнолітніх злочинців на стадіях підготовки, вчинення та приховування незаконних заволодінь транспортними засобами.

Дослідженню способів вчинення злочину в криміналістиці приділяли свою увагу: Р.С. Белкін., А.М. Васильєв, І.О. Возгрін, Г.Р. Гольстом, Г.Г. Зуйков, Г.Н. Мудьюгін, В.Г. Танасевич, О.В. Челишева та ряд інших. Аналізом способів незаконних заволодінь транспортними засобами займались В.І. Жулев, В.С. Корнелюк, Ф.Х. Кульмашев, О.Л. Мішуточкін, А.П. Резван, С.М. Скібін, М.В. Суботіна.

Вказані вчені торкалися окремих позицій щодо вибору неповнолітніми способу вчинення злочину, передбаченого ст.289 КК України. Однак не можна сказати про те, що сьогодні в криміналістиці вдалося в повній мірі визначити все розмаїття способів, використовуваних неповнолітніми злочинцями при вчиненні незаконних заволодінь транспортними засобами. Комплексному дослідженню даної проблеми приділено недостатньо уваги. Таким чином, дослідження способів незаконних заволодінь транспортними засобами, вчинених неповнолітніми, необхідно починати з визначення поняття та сутності способу вчинення злочину в загальному значенні.

В радянській криміналістиці 20-40 років вченими криміналістами зверталась увага на дослідження окремих сторін злочину. Так, І.М. Якимов, С.А. Голунський та Б.М. Шавер одними з перших відмічали значення відомостей про спосіб вчинення та приховування злочину для його розкриття. В наступні роки в криміналістичній методиці дослідження проблеми способу вчинення злочину, як вказує В.В. Тищенко, отримало подальший розвиток, а їх опис та аналіз стали традиційними для всіх приватних методик розслідування. При цьому справедливо вказується на те,

що дані про спосіб вчинення злочинів сприяють встановленню багатьох обставин злочину та особи злочинця [1, с.37].

Спосіб вчинення злочину, на думку Р.С. Белкіна та Г.Г. Зуйкова – це система дій з підготовки, вчинення та приховування злочину, детермінованих умовами зовнішнього середовища та психофізіологічними властивостями особи. Спосіб може бути пов'язаний з вибірковим використанням певних знарядь чи засобів та умов часу і місця. Як правило, дії з підготовки, вчинення та приховування злочину об'єднані єдиним умислом; у деяких випадках може мати місце самостійний спосіб приховування злочину (якщо приховування не входить у загальний задум) [2, с.293; 3, с.19]. Аналогічної точки зору притримуються Т.В. Авер'янова, Ю.Г. Корухов, О.Р. Росинська.

В різні роки питанням структури способу вчинення злочину приділяли свою увагу такі вчені як Г.Н. Мудьюгін [4], Г.Р. Гольстом [5, с.65], І.О. Возгрін та О.В. Челишева [6, с.36]. Зазначені автори розглядали його в широкому значенні, включаючи окрім способу вчинення, дії з підготовки та приховування злочину. Так, на їх думку, якщо у змісті мають місце всі три вказані компоненти, спосіб – повноструктурний. Якщо хоча б один елемент відсутній – неповноструктурний.

Проведений аналіз кримінальних справ, порушених проти неповнолітніх за ст.289 КК України, показав, що повноструктурний спосіб вчинення злочину має місце у менш ніж 5 % випадках, неповноструктурний – у 95 % випадків. Причиною неповноструктурності способу у більшості випадків стає нехтування неповнолітніми підготовкою до вчинення злочинного діяння та приховування його слідів.

Розглянемо окремо кожен елемент способу вчинення незаконного заволодіння. Способи підготовки до вчинення злочину включають в себе перелік заходів, спрямованих на усунення перешкод для вчинення злочину, приготування різних технічних засобів, інструментів для полегшення вчинення незаконного заволодіння та подальшого приховування злочину, підшукування транспорт-

ного засобу – предмету вчинення злочину (за кольором, маркою, роком випуску та ін.).

На думку А.П. Резвана, М.В. Суботіної та В.С. Корнелюка, для більшості злочинів вказаної категорії характерна детальна підготовка, яка включає: вибір транспортного засобу; спостереження за поведінкою власника автомобіля; вибір місця та часу вчинення злочину; вивчення режиму роботи та умов охорони об'єкта, де планується незаконне заволодіння; підбір співучасників, розподіл ролей; планування злочинної діяльності; пошук засобів для вчинення злочину; пошук каналів збуту автомобіля та інше [7, с.163–164].

Неповнолітні, на противагу дорослим крідіям, не приділяють особливої уваги стадії підготовки до вчинення незаконного заволодіння. За даними дослідження кримінальних справ порушених стосовно неповнолітніх за ст.289 КК України, у переважній більшості (42 % випадків) підготовка до вчинення злочину не проводиться, воно має спонтанний характер. Проведений аналіз показав, що розробка плану злочину здійснювалась неповнолітніми у 15,6 % випадків, підбір співучасників – 9,6 % випадків, розподіл ролей між неповнолітніми здійснюється у 7 % випадків, відшукування, підготовка та пристосування знарядь злочину – у 11 % випадків, вибір об'єкта посягання – у 11,3 % випадків, попередній збір відомостей про об'єкт посягання – у 3% випадків, інші підготовчі дії – 0,5 % випадків. Як правило, готуючись до вчинення злочину неповнолітні угонщики не виготовляли і не використовували підроблені документи чи номерні знаки, не мали допоміжного транспортного засобу для цілей незаконного заволодіння іншим.

Для порівняння, за даними О.Л. Мішутчкіна, дорослі злочинці при підготовці до вчинення незаконного заволодіння транспортним засобом у 77,2 % підшукують, пристосовують та підготовляють знаряддя; у 69,9 % випадків здійснюють спостереження за місцями паркування та стоянки автотранспортних засобів; підроблення документів (технічних паспортів, довіреностей) має міс-

це у 12,4 % випадків; використання підроблених або «чужих» номерних знаків – у 32,5 % випадків [8, с.64–67].

Виходячи з викладеного можна зробити висновок, про те що неповнолітні і дорослі злочинці по-різному оцінюють значення підготовчих дій для вчинення незаконного заволодіння. Неповнолітні, на відміну від дорослих, не готуються до вчинення злочину, не звертають увагу на окремі фактори, що нерідко призводить до їх викриття та затримання на місці події власниками, співробітниками міліції або випадковими очевидцями.

Наступним структурним елементом способу являється вчинення злочину. Спосіб вчинення злочину характеризується діями з: доступу до транспортного засобу – проникнення на стоянку, в гараж, автотранспортний бокс чи інше приміщення для зберігання; проникнення у салон транспортного засобу; запуску його двигуна; переміщення транспорту з місця його стоянки. Розглянемо окрему кожену із зазначених характеристик.

Доступ до транспортного засобу визначаються обстановкою вчинення злочину – часом, місцем розташування та умовами зберігання транспортного засобу. Найбільш доступні для неповнолітніх автомашини, що перебувають без догляду на вулиці. У цьому випадку неповнолітніх злочинців не цікавить марка, модифікація та колір машини, головна особливість – відсутність охоронної системи та доступність автомобіля (як правило, автомобілі виготовлені в СРСР). Згідно проведеного дослідження у 83 % випадків незаконні заволодіння транспортними засобами здійснювались неповнолітніми на вулицях, у дворах будинків, на стоянках без охорони. У перелічених ситуаціях мова йде про стандартні умови охорони, які полягають у наявності на транспортному засобі замків, звукової сигналізації чи протиугінних засобів.

Серед місць з підвищеними умовами зберігання необхідно виділити гараж, автотранспортний бокс, СТО, інші приміщення для зберігання транспорту. Проникнення в такі будівлі, як правило, супроводжуються біль-

шою небезпекою, та зустрічаються у 11 % випадків незаконних заволодінь.

Максимальні умови охорони мають, на нашу думку, охоронювані приміщення для зберігання транспорту та автостоянки. З таких місць викрадено всього 6% транспортних засобів.

Для проникнення в місця з підвищеними або максимальними умовами охорони неповнолітні використовують різноманітні способи. Так, у 33 % випадків проникнення в гараж здійснювалось неповнолітніми шляхом вільного доступу (ненадійно закриті двері, що були перев'язані проволокою, мотузкою, закриті на завіс без замка), у 10 % випадків – підбір ключа від гаражу, у 29 % випадків має місце злам замку або дверей гаражу, у 26 % випадків – вибиття отвору в задній стінці або пролом стелі, у 2 % – перепилування дужки замку. Незаконне заволодіння поєднане з проникненням в гараж шляхом вибиття отвору в задній стінці здійснювалось неповнолітніми у віці від 14 до 16 років, що зумовлено їх фізичними властивостями до проникнення через незначні отвори.

Ф.Х. Кульмашев, досліджуючи угони автотранспортних засобів із зачинених гаражів, вказував, що проникненню в металеві гаражі сприяють значні конструктивні недоліки воріт та замків. Якщо гараж побудований з цегли, злочинці нерідко розбирають частину стіни, вчиняють підкоп, розбиття стелі [9, с.10].

Більш різноманітні способи проникнення у гараж або інше сховище демонструють організовані злочинні групи. За даними О.Л. Мішуточкина вони використовують наступні способи: перепилування петель та дужок замків (42,6 %); підбір ключів до замку гаража та використання відмичок (16,7 %); підкоп гаражу (11,3 %); зрив замку за допомогою лому, металевих труб чи інших підручних засобів (10,6 %); зрив замку чи дверей за допомогою транспортного засобу (7,6 %); відгинання чи вирізання газозваркою частини металу (7,4 %); злам стіни чи перекриття гаражу (3,8 %) [8, с.64–67].

Так, розглянувши способи доступу до

транспортного засобу можна сказати, що він обумовлений обстановкою вчинення злочину. Неповнолітні вчиняють злочини переважно за відсутності охорони транспортного засобу. У випадках вчинення незаконного заволодіння з охоронюваних місць способи, які використовуються неповнолітніми примітивні з технологічної точки зору; при розбитті стін або стель отвори мають невеликі розміри. Зазначене певним чином характеризує особу злочинця.

Способи проникнення в салон транспортного засобу різняться в залежності від кваліфікації злочинця та цілей незаконного заволодіння транспортним засобом. Так проведене нами вивчення кримінальних справ даної категорії дозволило виділити наступні: злам чи віджим дверей автомобіля (20 %); розбиття скла (22 %); віджим скла (8 %); підбір ключа (19 %) та проникнення у відкритий автомобіль (31 %).

Характеризуючи отримані дані варто звернути увагу на те, що неповнолітні найчастіше проникають у салон шляхом вільного доступу – коли двері або вікна автомобіля відчинені чи внаслідок знайомства з водієм. Варто відзначити, що коли автомашина зачинена неповнолітні злочинці стикаються з серйозними перепонами. Шляхами їх подолання, найчастіше стають розбиття скла та злам дверей, що не потребує особливої кваліфікації, рідше підбір ключа. Аналіз кримінальних справ свідчить, що використання сторонніх предметів або підбір ключів стає можливим внаслідок незаконного заволодіння автомобілями вітчизняного виробництва, виготовлених за часів СРСР, що не становить великої складності в силу конструктивних особливостей їх замків.

Проведене анкетування слідчих органів внутрішніх справ, які беруть участь у розслідуванні підтвердило результати вивчення кримінальних справ. Так, на думку слідчих, злам дверей при проникненні у салон транспортного засобу має місце у 36,3 % випадків; розбиття скла у 29,8 % випадків; підбір ключа у 17,7 % випадків; віджим скла у 11,3 %

випадків тощо.

Для дій дорослих крадіїв та організованих груп найбільш характерні способи, які не завдають ушкоджень транспортному засобу. Це пов'язано перш за все з тим, що при зламі товарний вигляд буде втрачено, а його відновлення потребує часу та додаткових витрат. Найбільш типовими способами для них є: підбір ключів чи використання відмичок (42,9 %); вільний доступ (28,6 %); віджим скла, важеля задніх дверей (14,3 %); видавлення скла або кватирки (7,9 %) [8, с.64–67].

Дані проведеного дослідження з аналізу кримінальних справ свідчать, що неповнолітні предметом посягання не обирають транспортні засоби, які б мали додаткові засоби захисту – механічні (блокіратори педалей, рульового колеса, рукоятки КПП тощо) чи електричні (імобілайзери, чіп-ключі тощо).

Визначаючи способи проникнення у транспортний засіб, необхідно розглянути ситуацію коли в салоні автомобіля знаходиться водій. В такому випадку неповнолітні потрапляють в салон під виглядом пасажира (наприклад, таксі чи автомобіль знайомих). Далі ситуація розгортається за двома можливими сценаріями: вчинення злочину шляхом обману чи зловживання довірою (3 % випадків) або напад на водія поєднаний з насильством чи погрозою його застосування (8 % випадків).

Наступною дією після проникнення у салон транспортного засобу є запуск його двигуна. Найбільш характерним для неповнолітніх, як показує аналіз практики, є під'єднання дротів напряду, тобто розрив основної електричної ланки замка запалення транспортного засобу, та з'єднання дротів між собою без використання ключа. Такий спосіб використовується у 54 % випадків. Поряд з під'єднанням дротів напряду використовується підбір ключів до замка запалення – у 9 %; використання ключів залишених власником – у 25 %, встановлення окремих частин замість знятих власником – 1 %. У 12 % випадків двигун транспортного засобу на момент незаконного заволодіння був запущений.

За даними вивчення кримінальних справ у

98 % випадків неповнолітні залишають місце вчинення злочину (стоянку, гараж чи інше приміщення) на викраденому транспортному засобі, без використання допоміжного автомобіля для буксирування, повного або часткового завантаження предмету посягання. Вказане підтверджено результатами опитування слідчих (80,7 %) та оперативних співробітників (66 %) ОВС, які брали участь у розкритті та розслідуванні незаконних заволодінь транспортними засобами, вчинених неповнолітніми.

Наступним елементом способу вчинення незаконного заволодіння транспортним засобом є приховування злочину. Неповнолітні вчиняють злочин розглядуваної категорії, як правило, для одноразового використання з метою покататись. Виходячи з цього можна сказати, що викрадений транспортний засіб може бути покинутий будь-де. Це підтверджується результатами аналізу кримінальних справ – у 96 % випадків приховування транспортного засобу не було. Найчастіше вони кидають транспортний засіб просто на вулиці коли скінчуться пальне або з інших причин.

Відомі випадки коли перед запуском двигуна при незаконному заволодінні транспортним засобом із двору багатопверхового будинку неповнолітні попередньо руками відкочували їх на деяку відстань, а вже потім запускали двигун. Дана дія спрямована на убезпечення себе від можливого викриття власником або свідками. Так, неповнолітній К. за попередньою змовою з Б. та А. виштовхали автомобіль ВАЗ-2101 з двору будинку де він знаходився. Попередньо неповнолітні розбили скло автомобіля з метою керування його рухом за допомогою рульового колеса [10].

У тих випадках, коли приховування має місце його способами стають: розукомплектування (1 % випадків), зняття чи заміна номеру (2 % випадків) та спалення автомобіля (1 % випадків). Хоча знищення предмету посягання для неповнолітніх являється нетиповим способом приховування злочинів, проте такі випадки трапляються на практиці. Так, прикладом можуть слугувати кримінальні

справи, порушені проти неповнолітнього К., який викрадаючи автомобілі (він робив це двічі) спалював їх на пустирі за містом [11].

Дорослі угонщики, на думку В.І. Жулева, використовують такі способи приховування транспортного засобу як: повне або часткове перефарбування; утоплення; заміна деяких частин; розкомплектування транспортного засобу; його спалення; заміна номеру; заміна номерів агрегатів; зняття номеру; накриття тентом; підробка документів [12, с.26].

Аналіз кримінальних справ показав, що іноді способом приховування неповнолітні обирають залишення предмету посягання у безпечному місці, з точки зору його виявлення – пустир, недобудована або покинута будівля, гаражі, стоянки тощо.

Розглянуті способи приховування мають місце після вчинення незаконного заволодіння. Однак, відомі випадки приховування злочину під час його вчинення. Так, з цією метою неповнолітні розбивають прилади освітлення у дворі – на стовпах, під'їздах. Прикладом може слугувати кримінальна справа по обвинуваченню групи неповнолітніх К, К, Г., Б. у незаконному заволодінні транспортним засобом Москвич-412. Неповнолітній К. під час допиту пояснив, що перед вчиненням незаконного заволодіння транспортним засобом він викрутив лампу освітлення в під'їзді напроти автомобіля та розбив ліхтар у дворі [13].

Згідно кримінально-правової кваліфікації у 78 % випадків незаконне заволодіння транспортним засобом здійснювалось таємно. Цю позицію розділяють слідчі ОВС, у 88,7 % випадків та оперативні співробітники – у 85 % випадків.

Існують випадки здійснення незаконного заволодіння транспортним засобом шляхом обману чи зловживання довірою. Так, неповнолітній Р. зустрівши свого знайомого Б. за кермом автомобіля Опель Кадет попросив у нього покататися. Отримавши право керування Р. зник з місця події [14]. Обман чи зловживання довірою, на думку слідчих ОВС, має місце у 5,6 % випадків, оператив-

них співробітників – 8 % випадків.

При незаконному заволодінні транспортним засобом у поєднанні з насильством, що є або не є небезпечним для життя або здоров'я потерпілого, погроз застосування такого насильства неповнолітні злочинці завжди використовують фактор раптовості. Під час руху в одній машині з водієм злочинці нападають на нього ззаду. Так, неповнолітній Б. за попередньою змовою з Ю., Б. та невстановленою слідством особою, знаходячись на задньому сидінні в салоні автомобіля-таксі ГАЗ-3110 запропонував водію проїхати в темний провулок, де накинув мотузку йому на шию. Своїми діями Б. вчинив насильство, що є небезпечним для життя і здоров'я потерпілого [15].

За даними анкетування слідчих ОВС, подібні випадки незаконних заволодінь транспортними засобами неповнолітні вчиняють приблизно у 2–3 % випадків.

Як висновок, можна зазначити, що спосіб незаконного заволодіння транспортним засобом, являє собою комплекс взаємопов'язаних дій злочинців з підготовки, вчинення та приховування злочину і предмету посягання, об'єднаних єдиним злочинним умислом.

Однак, за результатами проведеного дослідження у переважній більшості випадків вчинення неповнолітніми угону та крадіжки транспорту, спосіб вчинення злочину є неповноструктурним (відсутня стадія підготовки або стадія приховування).

Підготовка до вчинення злочину вказаної категорії здійснюється у формі: підбору співучасників; розподілу ролей між неповнолітніми; відшукування, підготовки та пристосування знарядь злочину; вибору об'єкта посягання; попереднього збору відомостей про об'єкт посягання.

Спосіб вчинення злочину характеризується діями з: доступу до транспортного засобу – проникнення на стоянку, в гараж, автотransпортний бокс чи інше приміщення для зберігання; проникнення у салон транспортного засобу; запуску його двигуна; переміщення транспорту з місця його стоянки.

Можливим елементом способу незаконно-

го заволодіння транспортним засобом, вчиненого неповнолітніми, є приховування злочину. Неповнолітні вчиняють злочин розглядуваної категорії, як правило, для одноразового використання після чого викрадений транспортний засіб залишають будь-де (96%). Рідше має місце розукомплектування (1 %), зняття чи заміна номеру (2 %) та спалення автомобіля (1 %).

Надалі дослідження способів незаконних заволодінь транспортними засобами, здійснюваних неповнолітніми, доцільно проводити з урахуванням можливих шляхів їх вчинення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Тищенко В. В. Корыстно-насильственные преступления: криминалистический анализ : монография. – Одесса : Юридическая литература, 2002. – 360 с.
2. Белкин Р. С. Криминалистическая энциклопедия / Р. С. Белкин. – 2-е изд. доп. – М. : Мегатрон XXI, 2000. – 334 с.
3. Зуйков Г. Г. Поиск по признакам способов совершения преступлений / Г. Г. Зуйков. – М., 1970. – 191 с.
4. Ермолович В. Ф. Способы и механизм преступления / В. Ф. Ермолович ; под ред. засл. юриста Республики Беларусь, доктора юридических наук, проф. Басецкого И. И. – Мн., 2000. – 107 с.
5. Васильев А. Н. Планирование расследования преступлений / А. Н. Васильев, Г. Н. Мудьюгин, Н. А. Якубович ; под ред.: Голунский А. С. – М. : Госюриздат, 1957. – 199 с.
6. Чельшева О. В. Криминалистическое учение о механизме преступления : учебное пособие / О. В. Чельшева ; под ред. И. А. Возрина. – СПб. : Санкт-Петербургск. ун-т МВД России, 2000.
7. Криминалистика: тактика, организация и методика расследования преступлений : учебник / под ред.: Резвана А. П., Субботиной М. В., Харченко Ю. В. – Волгоград : ВА МВД России, 2000.

8. Мишуточкин А.Л. Способы совершения краж автотранспортных средств организованными преступными группами // Вестник криминалистики. – 2006. – Вып. 2 (18). – С. 64–67.

9. Кульмашев Ф. Х. Расследование угонов автотранспортных средств : учеб. пособие / Ф. Х. Кульмашев. – Волгоград : ВСШ МВД СССР, 1987. – 36 с.

10. Кримінальна справа № 66071092, порушена Красногвардійським РВ, архівний номер № 1-0126/07 Красногвардійський суд м. Дніпропетровська.

11. Кримінальна справа № 3860807, порушена Хортицьким РВ, архівний номер

№ 1-455/08 Хортицький суд м. Запоріжжя.

12. Жулев В. И. Расследование дел об угонах и кражах автототранспорта / Жулев В. И. – М., 1993. – 70 с.

13. Кримінальна справа № 66071163, порушена Красногвардійським РВ, архівний номер № 1-0038/08 Красногвардійський суд м. Дніпропетровська.

14. Кримінальна справа № 41071122, порушена Баглійським РВ. Архівний номер № 1-47/08.

15. Кримінальна справа № 41021351, порушена Баглійським РВ. Архівний номер № 1-379-2002м.

Патрелюк Д. А. Способи підготовки, вчинення та приховування незаконних заволодінь транспортними засобами, вчинених неповнолітніми / Д. А. Патрелюк // Форум права. – 2010. – № 4. – С. 711–717 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2010-4/10pdazvn.pdf>

Розглянуті способи незаконних заволодінь транспортними засобами, вчинених неповнолітніми. Надана порівняльна характеристика способів незаконних заволодінь транспортними засобами, що використовуються неповнолітніми та дорослими злочинцями.

Патрелюк Д.А. Способы подготовки, совершения и сокрытия незаконных завладений транспортными средствами, совершенных несовершеннолетними

Рассмотрены способы незаконных завладений транспортными средствами, совершенных несовершеннолетними. Дана сравнительная характеристика способов незаконных завладений транспортными средствами, используемых несовершеннолетними и взрослыми преступниками.

Patreliuk D.A. Methods of Preparation, Feasance and Concealment of Illegal Pernancies by Transport Vehicles, Done by Minor

Methods of illegal pernancies by transport vehicles, done by minor are considered. The comparative description of methods of illegal pernancies by transport vehicles which are used by minor and adult criminals is given.